

Донасятъ му хаберъ веднага,
По-скоро, казватъ му, да бѣга,
Че е отвредъ обиколень,
На българи ще падне въ плѣнь.

Никифоръ се на коня мѣта,
На него като птица лета,
Насамъ-нататъкъ криволи,
Мѣстата да обиколи.

Когато вече вредъ обиде
И съсъ очитѣ си самъ видѣ,
Че нѣма гдѣ да се спаси,
На войнитѣ си разгласи:

„Човѣкъ макаръ да би билъ птица,
Да хвърка като гълъбица,
Не може никакъ отърва
Злочестата си тукъ глава.

Но щита нѣма ний да сложимъ,
Ще да се биемъ колко можемъ,
Догдѣ ржцѣтъ ни държатъ,
Крѣвъ ще проливатъ, ще сѣчатъ“.

Никифоръ тѣй като издума,
Зелената вѣвъ лѣса шума
Веднага силно зашумтѣ
И тропотъ конски затуптѣ.

Съ войската си се Гръмъ затече,
На всѣко мѣсто се прѣпрѣчи.
Захваналъ се е страшенъ бой
Между двѣтъ войски безброй.